

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5627/2020
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2779/19 од 10.07.2020. године, у седници већа одржаној 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2779/19 од 10.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2779/19 од 10.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 256/19 од 18.07.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете по основу наплаћене судске таксе у предмету Привредног суда у Лесковцу Ив.бр. 1508/2017, исплати износ од 2.097,00 динара са законском затезном каматом од 18.07.2019. године као дана доношења првостепене пресуде до исплате, а део захтева за исплату камате на признати износ накнаде за период од 05.02.2017. године до 17.07.2019. године, одбијен је као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 23.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Одлучујући о жалби тужене, Виши суд у Врању је пресудом Гж 2779/19 од 10.07.2020. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете по основу наплаћене судске таксе у предмету Привредног суда у Лесковцу Ив.бр. 1508/17 исплати износ од 2.097,00 динара са законском затезном каматом од 18.07.2019. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.500,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом

трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13–УС, 55/14, 78/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и ревизијске наводе, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда, у поступку у спору мале вредности, није дозвољена ревизија. Није од утицаја што је другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда јер је реч о спору мале вредности, тако да се не примењује члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић